

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 186/07-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 11. októbra 2007 predbežne prerokoval sťažnosť Z. M., O., t. č. vo výkone trestu, zastúpeného advokátom JUDr. L. P., D., vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 49 a čl. 50 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom Krajským súdom v Trnave pod sp. zn. 5 Tos 12/2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Z. M. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. augusta 2007 doručená sťažnosť Z. M., O., t. č. vo výkone trestu (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva podľa čl. 49 a čl. 50 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v konaní vedenom Krajským súdom v Trnave (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 5 Tos 12/2007. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 6. augusta 2007.

Zo sťažnosti vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 2 T 59/04 z 8. septembra 2004 bol sťažovateľ uznaný vinným pre

pokračujúci trestný čin krádeže podľa § 247 ods. 2 písm. a) Trestného zákona, trestný čin porušovania domovej slobody podľa § 238 ods. 1 a 2 Trestného zákona, trestný čin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 215 ods. 1 písm. a) a b), ods. 2 písm. d) Trestného zákona, trestný čin násilia proti skupine obyvateľov a proti jednotlivcovi podľa § 197a ods. 1 a 2 Trestného zákona a trestný čin vydierania podľa § 235 ods. 1 Trestného zákona. Bol mu za to uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní štyroch rokov so zaradením do tretej nápravno-výchovnej skupiny. Rozsudkom krajského súdu sp. zn. 4 To 27/05 z 12. mája 2005 bol rozsudok okresného súdu vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu ohľadne sťažovateľa zrušený a bol mu uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní ôsmich rokov a dvoch mesiacov so zaradením do druhej nápravno-výchovnej skupiny. Krajský súd tak rozhodol na základe odvolania prokurátora, pričom odvolanie sťažovateľa zamietol.

2. Sťažovateľ podal 12. decembra 2005 okresnému súdu návrh na obnovu konania v trestnej veci vedenej okresným súdom pod sp. zn. 2 T 59/04. Konanie o obnove bolo vedené pod sp. zn. 1 Nt 14/05. Uznesením okresného súdu sp. zn. 1 Nt 14/05 z 15. novembra 2006 bol návrh na povolenie obnovy konania zamietnutý. Podľa názoru okresného súdu neboli dané podmienky na povolenie obnovy konania, keďže ani po vykonaní ďalšieho dokazovania nevyšli najavo nové okolnosti a skutočnosti, ktoré by odôvodňovali povolenie obnovy konania. Poškodené zotrvali na svojich doterajších výpovediach, ktorými v plnom rozsahu opätovne usvedčovali sťažovateľa a ani ďalší vypočutí svedkovia nepreukázali, že by sa skutky stali inak, ako to bolo uvedené v právoplatnom odsudzujúcom rozsudku. Sťažovateľ podal proti uzneseniu okresného súdu sťažnosť a namietal, že vypočutí svedkovia jednoznačne potvrdili, že k týraniu nedošlo v takej miere, ako je uvedené v právoplatnom odsudzujúcom rozsudku. Uznesením krajského súdu sp. zn. 5 Tos 12/2007 zo 7. júna 2007 bola sťažnosť zamietnutá.

3. Podľa názoru sťažovateľa uvedené uznesenie krajského súdu treba považovať za nesprávne, keďže krajský súd z viacerých hľadísk vyhodnotil svedecké výpovede nesprávnym spôsobom. Podľa názoru sťažovateľa uznesením krajského súdu došlo k porušeniu základných práv vyplývajúcich z čl. 49 a čl. 50 ods. 1 ústavy.

Sťažovateľ žiada vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie uvedených ustanovení ústavy krajským súdom, zrušil uznesenie krajského súdu sp. zn. 5 Tos 12/2007 zo 7. júna 2007 a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 49 ústavy len zákon ustanoví, ktoré konanie je trestným činom a aký trest, prípadne iné ujmy na právach alebo majetku možno uložiť za jeho spáchanie.

Podľa čl. 50 ods. 1 ústavy len súd rozhoduje o vine a treste za trestné činy.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v zásade každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh je preto možné považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa názoru ústavného súdu sťažnosť treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

Podstatou sťažnosti je tvrdenie, že krajský súd dôkazy vykonané v rámci konania o obnove nesprávne vyhodnotil, lebo pri ich správnom vyhodnotení bolo potrebné dospieť k odlišným záverom o vine sťažovateľa, ako v právoplatnom odsudzujúcom rozsudku.

Napriek takto formulovanej podstatnej sťažnostnej námietke sťažovateľ tvrdí, že malo dôjsť k porušeniu jeho základných práv vyplývajúcich z čl. 49 a čl. 50 ods. 1 ústavy. Takéto právne posúdenie je podľa názoru ústavného súdu nesprávne *prima facie*.

Článok 49 ústavy možno považovať za ústavné vyjadrenie zásady „*nullum crimen sine lege, nulla poena sine lege*“. Sťažovateľ bol trestne stíhaný a právoplatne odsúdený pre trestné činy, ktoré sú uvedené v osobitnej časti Trestného zákona a majú svoje presne definované skutkové podstaty. Sťažovateľ teda nebol odsúdený za taký trestný čin, ktorý nie je v Trestnom zákone obsiahnutý a definovaný v konkrétnej skutkovej podstate. Preto vôbec neprichádza do úvahy možnosť porušenia tohto ustanovenia ústavy právoplatným odsúdením sťažovateľa, resp. nepovolením obnovy konania.

Článok 50 ods. 1 ústavy vyjadruje zásadu, podľa ktorej len súd je oprávnený rozhodovať o vine a treste. Toto ustanovenie ústavy by mohlo byť porušené napríklad vtedy, keby o vine a treste rozhodol orgán, ktorý by nemal charakter zákonom ustanoveného nezávislého a nestranného súdu. Je teda zrejmé, že ani k porušeniu tohto základného práva

vo veci sťažovateľa nedošlo. Sťažovateľ ani len netvrdí, že by ho bol odsúdil orgán, ktorý nemožno považovať za súd.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. októbra 2007